

Ngày 9 tháng 8 năm 2020
Giáo phận Công giáo Nagoya
- Tuần lễ Hoà bình

HƯỚNG TỚI BẢO VỆ TOÀN THỂ SỰ SỐNG

Giám mục giáo phận Matsuura Goro

Trong những ngày này, Giáo phận chúng ta cầu nguyện cho Hoà bình, nơi mỗi giáo xứ cũng như mỗi hạt mục vụ. 39 năm về trước, Giáo hội tại Nhật đã khởi sự một Tuần lễ cầu cho Hoà bình hàng năm, nhằm đáp ứng Sứ điệp hoà bình của Thánh Giáo hoàng Gioan Phaolô đệ nhị. Năm nay, chúng ta lại cử hành tuần lễ này với chủ đề 'Để bảo vệ toàn thể sự sống' theo ý Đức Giáo hoàng Phanxicô trong chuyến thăm Nhật của ngài cuối năm ngoái.

Từ nhiều tháng nay, cả thế giới và nước Nhật đã chịu nhiều biến động do cơn đại dịch Covid-19. Cơn dịch đã ảnh hưởng không chỉ đời sống thường nhật của chúng ta, mà tác động mọi mặt chính trị, kinh tế, tập quán, các quan hệ nhân sinh và giá trị xã hội. Ngoài những điều cảm nhận được, có thể còn có những điều khác mất đi mà chúng ta chưa nhìn ra được.

Năm nay cũng là năm kỷ niệm thứ 75 cuộc Thế chiến thứ II kết thúc. Người dân thời ấy bị dẫn vào chiến tranh bởi những người cầm quyền, trong khi những quyền tự do của họ bị tước dần đi - và khi hiểu ra thì sự đã rồi, đã quá muộn để đề kháng. Chúng ta, những người đang sống hôm nay, nên nhớ lại lịch sử để tránh lặp lại vết xe cũ.

Một cuộc chiến tranh hủy diệt toàn bộ đời sống không tự nhiên xảy ra đột xuất. Nhưng trước đó, các mối quan hệ đời sống bắt đầu đổ vỡ, quyền tự do bị hạn chế dần, ứng xử kỳ thị diễn ra, những nước gọi là "quốc gia thù địch" bị lên án, việc gia tăng vũ trang được biện minh. Cả một tiến trình được thực hiện để rồi trở nên không thể ngăn cản khiến người dân thấy không thể cưỡng lại được. Người dân bình thường, trong âu lo bị những ngôn từ gieo rắc chia rẽ và thù nghịch xỏ mũi. Như thế, một khi bộ máy chiến tranh bắt đầu chạy, khó lòng có gì ngăn nó lại - và chiến tranh sẽ hủy diệt không chỉ mạng sống con người mà cả các sinh linh khác và môi trường chung. Chiến tranh tạo nên một văn hoá của bạo lực, và nó tàn phá cả xã hội lẫn nhân tính của mỗi con người.

Để không sa vào tình trạng này, trước tiên chúng ta phải lắng nghe tiếng nói của Thiên Chúa. Trong Bài đọc thứ nhất ngày hôm nay (Sách Các Vua 19:91,

11-13a), ngôn sứ Elia phải chạy trốn bà Hoàng Isabel tìm giết ông. Ông trốn trong một cái hang, nhưng rồi tới lúc bước ra ngoài để tìm nghe tiếng của Chúa. Ông không nghe thấy tiếng Chúa giữa giông bão, động đất hay hoả tai. Nhưng sau đó, ông nghe ra tiếng Người trong cơn gió thoảng nhẹ. Ngày hôm nay, chúng ta có thể lo lắng vì dịch nhiễm hay vì quan hệ căng thẳng với các nước láng giềng - nhưng nếu ta để cho những điều ấy gây ồn ào huyên náo trong tâm trí, ta sẽ không nghe được tiếng Chúa đâu. Ta phải làm gì để nghe ra tiếng Chúa muốn nói?

Cụ thể mà nói, để nghe ra tiếng Chúa, chúng ta cần lắng nghe những ai là yếu nhất, đang đau khổ nhất nhất trong hoàn cảnh hiện nay, đồng thời luôn nắm lấy những lời của Chúa Kitô trong cầu nguyện. Vì Chúa đã xem lời than khóc của họ như của chính Người, và kêu lên "Ta khát!" trên thập giá.

Khi nói 'những người yếu', chúng tôi không chỉ nghĩ đến những người đang sống đây, mà cả những người đã chết mà không có tiếng nói, những nạn nhân của những cuộc chiến quá khứ chết đi trong tư thế nhân phẩm bị chà đạp. Trong ý nghĩa này, 75 năm sau chiến tranh là một cơ hội tốt để chúng ta nhìn lại lịch sử của mình một cách chân thực.

Nếu chúng ta dám bước ra khỏi bóng tối trong cái hang của chính mình, và đứng trước Thiên Chúa với lòng khiêm nhu như thế, chắc chắn ta sẽ nghe được tiếng Chúa thầm nói với ta.

Con đường đến hoà bình hẳn là không dễ dàng. Bởi vì thực tại có thể bị làm lu mờ bởi những dục vọng thế gian, khiến cho tiếng nói lạnh lẽo của những ai muốn bảo vệ hoà bình bị khoá lấp. Nếu gặp tình thế đó, hãy nhớ chính Chúa Giêsu đến giữa các môn đệ và nói, "Bình an cho anh em. Thầy đây. Đừng sợ." (Mt 14:27)

Với niềm tin ấy đỡ nâng, chúng ta cùng cầu nguyện và hành động!